

DEBRECZENI ELLENŐR.

Politikai, közgazdasági s társadalmi lap.

A SZABADELVÖPÁRT KOZLONYA

Megjelen hetenkint ötször, u. m. Hétfőn, Kedden, Szerdán, Csütörtökön és Szombaton.

Előfizetési feltételek: helyben hához hordva vagy vidékre postán küldve. Egész évre 10 frt. Félévre 5 " Negyedévre 2 " 50 kr. Egy hónapra 1 " Előfizetheti helyben a kiadóhivatalban, Kutasi László nyomdájában, aztán Telegdi K. Lajos és ifj. Csáthy Károly könyvkereskedéseknél, vidéken a postahivataloknál.

Hirdetési díj: öt hasábos peltisor 5 krajczár. Nagyobb terjedelmű s többiben megjelölt hirdetéseknek lemondás után 30 kr. Nyitási költségek minden sorra 20 kr. A hirdetéseknek minden sorra 20 kr. A hirdetéseknek minden sorra 20 kr. A hirdetéseknek minden sorra 20 kr.

Török szövetség.

Nagyfontosságú hírt jelentenek Konstantinápolyból.

A szultán nagykövetségünkkel Zichy gróffal két óra hosszáig beszélgetett a politikai helyzetről s nyíltan kifejezte óhaját, hogy nagyon szeretne szövetségre lépni Ausztria-Magyarországgal és e célból sajátuk levelet is intéz Ferencz József ő felségéhez.

Mennyi igaz e hírből, mennyi nem igaz? — azt most nem feszegetjük. Szerkesztőségünk nem köti össze egyenes távsodrony Abdul Hamid szultán elfogadó termével s az előzők kulcslyukainál leselkedő levelezőkkel sem dicsekedhetünk. Meg kell tehát várunk a hírek bővebb megerősítését vagy megcáfolását.

Meglehet ugyan, hogy sem az egyik, sem a másik nem fog bekövetkezni, a szultán magán beszélgetése nagykövetségünkkel oly természetű lévén, hogy azt nem szokás dombra tenni; nemsokára azonban mindenesetre jobban leszünk tájékozva e dolog felől. Most legyen elég csak a helyzetre utalnunk, mely minden el nem vakult szem előtt nyíltan áll s mely Andrássy sokáig félre ismert politikájának meghozta végre igazolását Konstantinápolyban ép úgy, mint Budapestben és Bécsben.

Az ellenzék néhány maródi vitéze még mindig villogtatja ugyan ellene csorbát, rozsdás kardját; de a nagy közönség nem ad már arra a vitézkedésre semmit s nagy a gyanuk, hogy maguk a vitézkedő urak sem hiszik, a mit néha-néha még kieresztenek a szájukon. Olyanforma biz az, mint a báró de Manx trombitájába bele fagyott hang; mely a meleg szobában fölenged s rá kezd a régi nótát, pedig már nem is fújja.

Az ellenzék sajtóban is néha-néha rá zendül a befagyott régi nóta: egy követ fujtunk a muszkával, szövetségünk Törökország kifosztására, rablók vagyunk, zsványok vagyunk, árulók vagyunk stb. stb. A litániát ismerjük már. — Hátrább aztán a lap többi rovatában olvasható, hogyan dühöng ellenünk a muszka, ez a mi jó barátunk, a kivel mi egy követ fujtunk s szövetségünk Törökország kifosztására, hogy gyan átkozza Andrássyt, a mit az kiszorította őt a Balkán félszigetről s kiragadta körmei közül biztosnak vélt prédáját. „Híába omlott a muszka vér!” bömbölnek a Néva partján. A megra bolt török pedig, melyet letiporni segítettünk, elárultunk s kiszolgáltattunk a muszkanak, baráti kezét nyújtja felénk s szövetségét kínálja.

Mindent igen mulatságos olvasni az ellenzék lapokban, melyeknek hátuloldala ilyen hatalmasan csapkodja arczul első oldalakat, hol a báró de Manx trombitája nagy cicero betűkben eszteti ki a bele fagyott régi nótát. Erre a furcsa komédiára megcsóválja már a legjámorabb olvasó is a fejét s azt gondolja magában: hogyan lehet az,

hogy a mi szövetségünk a muszka dühösen szid, káromol minket s Andrássynak tulajdonítja, hogy nem boldogulhatott törökországi hadjárataival s győzelmeinek nem lett más eredménye, mint az, hogy elpusztította vétét, pénzt s szegényszemre haza kellett takarodnia? S hogyan lehet az, hogy a mi ellenségünk a török olyan jó barátságban maradt velünk s ez a barátság napról-napra őszintébb és bizalmasabb lesz, sőt már szövetségéről is beszélnek Törökország s az osztrák-magyar monarchia közt? Volt már arra eset, hogy valaki szövetséget akart kötni a megrablójával, elárulójával, halálos ellenségével? Képzelhétni, hogy valaki oly sült bolond, hogy szántszándékkal annak a karjai közé vesse magát, a ki meg akarja őt fojtani s megosztokodni örökségén?

Hál' istennek elérkeztünk hát végre ahhoz a határhoz, a hol a legvalószínűbb ellenzék olvasónak is fölnyílnak szemei s az őt bekötött szemmel vezetői akaró uraknak azt mondja: „Köszönöm az utbaigazítást, de már ezután majd csak a magam szemével is körül nézek s a magam eszét is megkérdem.”

Széli Kálmánról. A szabadelvű párt kijelölt bizottsága múlt pénteken egyhangúlag elhatározta, hogy a pénzügyi bizottságba való beválasztásra Széli Kálmán volt pénzügyminisztert is javaslatba hozza. A kormány kijelenté, hogy e javaslatot fölfelelőleg az azzal a ténnyel, hogy Széli urhoz, hajlandó-e elfogadni a választást. Széli ur ugyanily uton azt válaszolta, hogy közönségesen ide nem érkezik, nem kíván valamely bizottságba beválasztatni. E válasz folytán Széli jelöltségét elejtették.

A római osztrák nagykövetségben Haymerle bárót hírszerítő gróf Ludolf, madridi követ fogja helyettesíteni.

Az osztrák alkotmánypart f. hó 6-ki gyűléséről. Az alkotmánypart f. hó 6-ki ülésén 161 képviselő jelent meg.

Gross Ferencz tudor egyhangúlag választott meg elnöknek. Russ tudor a 13-as bizottság nevében következő indítványt tesz: A gyűlés határozza el, hogy minden az alkotmány és annak alkalmazási törvényeire vonatkozó kérdésben, nemkülönben a párt alakításában — mint első rendben az elnökség az államadósság ellenőrzési és a felirati bizottság megválasztása — az alkotmánypart közös és egyhangú határozatot fog hozni. A 21-es bizottság készíti elő az értekezéseket és a határozatokat. Ugyanaz hívja össze a pártgyűlést. Kötelező jellegű bírnak azon határozatok, melyek a jelenlévők kétharmad többségével hoztak, melyek továbbá legalább is megfelel az összes tagok föltétlen többségének.

Az iparosgyűlés közp. bizottságának első ülése.

Mint emlékeznek olvasóink az orsz. iparos kongresszus egy központi bizottságot választott, mely az orsz. iparos gyűlés határozatait végrehajtja. E bizottság tegnapelőtt tartotta első ülést Budapestben Ráthi Károly elnöke alatt.

Ah! hisz ez a papa! szolt nevetve Frigyes. No most csak hamar nyomába, míg meg nem szokik. — Hát váj — tartóztatá vissza anyja — határoznunk legalább va amit. — Már határozotunk, mamácskám. Mondtam, hogy Olgát elhozod. Ennek a dolognak hát vége. Hanem most sietek. A papa neszt vehette, hogy itt vagyok s illa berek nád a kerek odább áll. Úthetem aztán bottal a nyomát. — Már megint pénz kell? — szolt Dónát Károlyné, félig szemrehányó, félig tréfás hangon. — Megint? — viszonzá Frigyes. — Hiszen múlt hete, hogy nem alkalmatlankodtam. Török mint a marttyok. De végre mindennek van határa. Tegnap egy három éves telivért vettem Villibaldtól. Kilencz száz forint. Anyi, mint ha ajándékba adta volna. Nem is pénz. De hát még is ki kell fizetni. Gyönyörű állat. Ha látád mamácskám. Valóságos angyal, csak szárnya hiányzik. — Mit beszélsz, Frigyes? — Igaz; mit beszélek? A papa azalatt szép suttynomban megszokik. — Összeütötte fényes sarkantyus csizmáit. — Adieu, mamácskám. Tehát a Tombola-estélyen találkozunk. Adieu!

Mikor a nagy nap elérkezett, a fiatal leányt lázas remegés fogta el. Egész nap nem találta helyét; izgatottan járt egyik szobából

Mudrony Soma felolvasta a kérvényt, mely az összes ipartársulatok nevében az országgyűléshez fog benyújtatni. E kérvény az orsz. iparos gyűlésben hangzatos kivánalmakkal foglalta magában, első sorban az ipartörvény módosítását s az iparoktatás szervezését sürgette. Az önégyes szövetkezetek érdekében a kérvény a kormánytól erkölcsi támogatást és adóügyi kedvezményeket kéri. A vásárgy és hűvelés szabályozását az egyben hozott határozatok részletesen ajánlják végrehajtást a törvényhozás felé. A legyengy ipar árnyoldalainak elhárítására annak korlátozását sürögően kívánja a fölirat és végül az állami szükségletek fedezése körül a hazai ipar hathatós tekintetbevételét követeli. Ugyanezen kérvény némi változással azon szakminisiteriumokhoz is be fog terjesztetni, melyeknek egyik másik kifejezett kívánság elintézése hatáskörébe vag.

A horvát testvérek.

Debreczen, okt. 6. 1879. A jó horvát testvérek, a munkában levő magyar-horvát kiegyezések tárgyalása alkalmából ugyan furcsa felfogással mérlegelik a helyzetet. Kezd eszünkbe jutni a közmondás, hogy „fogadd be a tótot, kiver a házból.”

Egyik lapok ilyenformán tetszeleg magamagán, meg a tisztelt horvát honatyáknak, a regnikolaris bizottság működésére nézve: „Horvátországban ma sem oly politikai párt, sem oly politikuskok nincsenek, kik a horvát üzenet feltételeinek nem teljesítése esetében kormányra lépni hajlandók volnának. Országban valamennyi csak létező ember nézeteiben tovább megy, mint a nemzeti párt, valamennyien azon rendíthetlen meggyőződésben vannak, hogy a nemzeti párt Magyarország szíjében szemben mindenkor nagyon engedékeny volt. A nemzeti párt kormányon volt elődei ma már holttenek, melyek régóta sirban fekszenek s Magyarországnak kellene őket kialsni, hogy képesek legyenek kormányozni. Ha Magyarország mindezt megfontolja, óvakodni fog a Horvátországgal való minden experimentumtól, mivel megeshetik, hogy a nemzeti ellenállás még nagyobb lenne. Ha nemzeti pártunk ezt megfontolja, szintén nem kell tartania attól, hogy Magyarország képes a f d r a k ó i a e r a t Horvátországban tartóssá tenni. . . Magyarország ha Horvátországgal szemben továbbra is negatív s nem államférfias állásponton akar maradni, meg fogja győzni a legconservatívabb horvátokat is, hogy közöttük egyetértés nem lehetséges. Mennyiben kedvező ránk nézve a politikai helyzet, ha bekövetkeznék azon eset, hogy Magyarországgal az alkudozások megszakítatnának, ép annyiban kedvezőtlen nemzetgazdasági helyzetünk és Magyarország nem veheti fölünk rossz néven, ha ettől menekülni akarunk. Ideje volna már, hogy Magyarországnak Horvátországgal szemben más szellem kezdene uralkodóvá lenni! . . . stb.

Ugy látszik, hogy a horvát sajtó keztyüt akar dobni a magyar regnikolaris bizottság elébe. Ez azonban a keztyüt bizonyára fel fogja venni, — s azt hisszük, a t. horvát urak a 12-ik órában jobbnak fogják találni, ha megbecsülik Magyarországot atyai gondoskodást.

A másikba, nem birt sehol hosszabban maradni, nem birt semmibe hozzá kezdeni. A munka nem haladt kezében, a könyv olvasatlan maradt azon a helyen a hol kinyitotta. A betűk tánczoltak szeméi előtt, minden keríngett vele.

Óráról-órára nőtt e láz. Nem birt onni s keble egy elszorult, hogy csaknem sirva fakadt. Ugy örült volna, ha az egészről semmi sem lenne, úgy óhajtott volna, bár csak bőven jöjjön valami akadály, bárcsak ne keltenne maradniok, bárcsak ne itthon kúrtni azt a keserű kelyhet.

Egy pillanatig az a remény kecsegett, hátha a papa közbe vág és nem engedi őket elmenni? Dónát Károly ur már néhány nap óta morgott az ellen a komédiázás ellen, a mit tombolónak neveznek s ma reggel olyan rettenetes patáliát vitt végbe lent a műhelyben, hogy elhallgaltott a harmadik szobában is s az inas gyerekek szörnyű feleltemlérték ki előle már huz lépésnyíról.

Hanem azért a végzetes óra mégis elérkezett. Félelmetlőn reszkette öltötte magára Olga a ruhát. Szive olyan hangosan dobogott, hogy majd kipattant a szűk derek alól, de szólni nem birt. Őda állították a tükör elé; de csak félve mert egy pillantást vetni belé s ez a pillantás is oly lehangoló volt.

Anyja megjegyzése, hogy olyan piros mint a fót rák, még jobban lehangolta szegényt. — En nem tudom, micsodátűnet ez a

Debreczen sz. kir. város közigazgatási bizottságának ülése.

A közigazgatási bizottság tegnap f. hó 7-én a főispán ur elnöke alatt ülés tartott, melyben a következő tárgyak kerültek színyegre:

A városzéki elnök előterjesztette a kir. belügyminiszter urnak körrendeletét, melyszerint a minisztertanácsban megállapítottat a kir. törvénysek illetékessége a hagyatéki fekvések átadása a telekkönyvi bekezeléseknek elrendelésére még az esetre is midőn kiskorúak vagy gondnokoltak vannak érdekelve.

Az árvaszéki ügyekről szóló jelentések tudomásul vétettek. Kir. tanfelügyelői jelentés a népoktatás 1878-9-ki állapotáról Debreczen várost illetőleg tudomásul vétetik.

Kir. adófelügyelő javaslata az adóvégrehajtók szaporítása tárgyában elfogadtatott. Özv. Buday Imréné felfolyomódása 4074. számú adófelügyelői végzés ellen. A végrehajtás felfüggesztése nem engedélyeztetett.

Verecs István felfolyomódása házibérjövendelmű adó elírás megtagadó adófelügyelői végzés ellen; elutasított. Ifj. Sereze István f. évi kereseti adója elleni felfolyomódására adója 5 frtra leiratni rendeltetett.

György Mór adóelírás megtagadó adófelügyelői végzés elleni felfolyomódás elutasított.

Takács Sándor munkaképtelenségét f. hó 1-én adó elírás megtagadott. Góndy Károly felfolyomódása, mint elkesve beadott visszautasított.

A kir. főmérnök f. év sept. havi jelentése és a kir. postafőnök f. év sept. havi jelentése, valamint a tiszt. főorvos szept. havi jelentése a közegészség ügyről; tudomásul vétettek.

Főkajmán több katonamentesítési kérvényt terjeszt elő. Főjegyző Nánási s Ferencz csapó-kerti lakosnak a városi tanács 490/879. sz. II-od fokozatú határozata ellen, közvetlen a nm. kir. belügyminiszter urhoz benyújtott s onnan törvényszerű intézkedés végett megküldött felfolyomódását terjesztette elő; — két egybenhangzó határozat ellen felfolyomódásnak helye nem lévén; felfolyomódó felebezése visszautasított.

Hadsí Loja.

A theerizentstadban eltöltendő öt évi várfogságra itelt egykori néprubun, a zarándokból Bosznia dictátorává lenni készült Hadsí Loja e hó 6-án érkezett Bécsbe, délelőtt fél 10 órakor s a vonatonyók közül vajmi kevesen tudták, hogy mily nevezetes utitársuk van.

Csak Bécs-Ujhegyben, hol tartóssabb szünet volt, lettek figyelmesek a néhány Alexis bakára, kik szuronyos puskákkal álltak egyik kórt alakban. De azért Hadsí Loját nem láthaták, mert ő köpenybe burkolva aludt egy padon s csak akkor ébredt föl, midőn Bécsben felkötötték.

Mint a futó tűz terjedt el Hadsí Loja megerőszentek híre s csakhamar óriási tömeg gyűlt össze a Salzgries-laktanya előtt. A tömeg olyan óriási volt, hogy a tölönás a lehető legnagyobb fokra hágott s a kaszárnya kapuit előlő fegyveres örök daczára az udvar zsúfolásig megtelt néppel. Általános ahi kiáltás zúgott végig a tömegen, midőn két katonára támaszkodva a kocsiból kiépett; az elégedettség moosója lebegett Hadsí Loja keskeny szemlencze körül, midőn észrevette az érdeklődést, melynek ő a tárgya. De arczának e fölvilandása csak egy pillanatig tartott, most a után csakhamar ismét erőt vett rajta a test fájdalma, mely szábrnyen szétkuszálta a

szívet, hogy csak a cizinóber és sajtiszin közt van választás! — szolt a delnő félig fitymáló félig haragos pillantással.

Végre mindketten elkészültek jelmezeikkel. Frigyes karját nyújtotta a mamácsk, hogy a kocsihoz kikísérje. Olga csaknem síró arczal követte.

Dónát Károly ur nem ment velők. Minek neki a tombola? az is csak olyan ostobaság mint a többi. Frigyes csak hadd hurcolja az asszonyokat. Dónát Károly ur azalatt más mulatságot talált magának.

Hogy minemű volt e mulatság, az nem tartozik szoroson sem mi rák sem olvasóinkra, csak az az egy bizonyos, tagadhatatlan tény, hogy Frigyes urfi hajnal felé találkoztat ura atyjával az „Uj világ” helyiségében, hova az est fátáradalmi után Frigyes urfi is eljött szórakozást keresni. Dónát Károly ur már akkor igen derült állapotnak örvendett s úgy látszott, mintha a dörögőben egyáltalán végkép elfelejtette volna.

A redoute természet azalatt Dónát Károlyné sem unatkozott annyira, mint redouesen szokott. A Pompaodur costume pompásan illett neki s mint néhány ismerős gavalier megjegyezte, elragadóan nézett ki benne. Kár, hogy XV-ik Lajos ő felsége már másfél száz év előtt meghalt, máskülönben nem állhatnánk jót semmiért. A szép asszony szeméi csak úgy villogtak: egészen meghatalonni látszott.

Még maga Villibald, gróf Hammerstein is azt mondta rá, hogy „Sapperment.”

Persze, hogy ezt csak sugya mondta Frigyesnek.

A szép asszony pompásan mulatott. Olga csak mint valami rabszolga nő lézengett utána. Regőczy Szepi megsajnálta.

— Ki az a szegény kreatúra, a ki ott utánatök kullog? — kérdezte Frigyes. — S miután Dónát Frigyes megmagyarázta neki, hogy az ő testvére s Regőczy Szepi arról is felvilágosított szerzett, hogy több testvér nincs már in petto, egyszerre jobbnak gondolta magát.

— Nini, hisz ez pompás kis leány! Vak vagyok én, hogy nem látom. — S egy pillanat alatt anyai szépséget fedezett föl rajta, hogy tiz leánynak is elég lett volna.

— Barátom, ez egy kis Vénus a maga nemében. Tudod, Vénus, mielőtt még a földre leszállt. Csupa ártatlanság csupa naivság s Barátom, ez angyali gyerekek. Mennél jobban nézem, annál jobban megteszlek. Nem mutatnál be neki? — Szivesen, — viszonzá vállonva Frigyes.

S magában hozzá gondolta: — Legalább megszabadulok attól a fáradtságtól, hogy a saját hngomat keljen itt kisérgetnem s mulatattom. (Folyt. köv.)

szabályosnak s szinte férfiasan szépnek mondható vonásokat. Mankója segítségével akart lépni, de észrevesztet volna, ha két katonai föl nem emeli s vatos gyöngédével nem viszi a fölveteli irodába. Itt képegni inni s kérdése adtak neki apólót. Aztán átvittek a kis cselébe, sötét, paszott ablak kis szoba, ágy, asztal és egy pár székből álló bútortal, mely ideiglenes börtönül volt kiválasztva, másnap reg. Elő. Az este nyugodtan aludt, hajd nem midig imádkozott.

Reggel 5 órakor kelet felé fordult, megkezdte imáját, evett rizs levelet, sőt a segítségével kocsiba szállt. Abban a percben el, hogy őt csak azért hozták el, hogy zavartalanul véghezvessék a szünetet, hogy zavartalanul véghezvessék a szünetet, hogy zavartalanul véghezvessék a szünetet.

Reggel 6 órakor érkezett a Ferencz József vaspálya indóládozóhoz s bakancsos kíséretében. 8 órakor pedig egy harmad osztályú coupéba ültettek s elutazott rendeltetése helye felé.

Bismarck és Gorcsakoff találkozásáról még egy beszélnék. Egy angol lap így ír e körülményről: „Meglepő okot hallok arra nézve, hogy miért maradt el az eleinte tényleg szándékos találkozás Gorcsakoff herczeg és Bismarck herczeg közt. Ez az ok magyarázza azt is, hogy Gorcsakoff herczeg miért nem volt Livádiába, mert azt állítják, hogy Gorcsakoff bár névleg még mindig orosz kancellár, nem vezet többé Oroszország politikáját; hogy nem is fog teljesen rehabilitáltatni.” Ellenben a „Times” nek ugyancsak Párisból ezt jelentik: „Itt az a benyomás érvényesül, hogy az orosz és német kancellárok Berlinben való találkozásának akadályá bármily természetű legyen is, csak ideig-óráig tart és hogy a találkozás az őz folyamán megtörténik.”

Kalet Rumelia megszállásáról azt írja egy bécsi lap, hogy a porta kijelentette ugyan, hogy ez őssel nem fogja megszállani Kelet-Ruméliát, de a kijelentést csak az orosz kormány erélyes felszólalása folytán tette; sőt a czár képviselője sokkal élesebb hangon beszélt, semmint a körülmények kívánták és „casus belli”-t emlegetett. Erre azután a többi hatalmak képviselői vették fel az ügyet s ezekkel szemben a porta engedett.

Az angolok Afganisztában föttartóztatlan előre nyomulnak. Roberts tábornok már csak egy napi távolásra van Kabultól.

Delamerikában, Columbiában communista lázadás ütött ki. A lázadók Bucaramanga város megszállották és kifosztogatták a kereskedők raktárait, három kereskedőt legyilkoltak, kik közül kettő német alattvaló. A német konzul is megsebesült. Végre a lázadók megverettek és elfogattak.

Színház. Kedden, okt. 7-kén először Pry Pál, angol vígjáték. Vastag vonásokkal festett alakok, nem igen leleményes, hanem egészséges mese, erős, de túlzásba csapó komikum jellemzik az angol vígjátékokat általában s mindez föltalálható a tegnapi darabban is, mely inkább bohózat, mint vígjáték. Egy konyelvény, kíváncsi, mindent kifürkészni vágyó, minden-hová betolakodó úri ember Pry Pál képezi a darab központját s e szerepet Szathmáry Árpád kitűnő humorál adta. Maga a darab sajátlépek két különálló s egymással semmi jónan összeköttetésben nem levő történetből áll. Művészi szerkezetre nem is tart igényt, hanem csak mulattatni kívánja a közönséget s e célzattal teljes mértékben eléri.

Az első felvonás az öreg Witherton ur

Persze, hogy ezt csak sugya mondta Frigyesnek.

A szép asszony pompásan mulatott. Olga csak mint valami rabszolga nő lézengett utána. Regőczy Szepi megsajnálta.

— Ki az a szegény kreatúra, a ki ott utánatök kullog? — kérdezte Frigyes. — S miután Dónát Frigyes megmagyarázta neki, hogy az ő testvére s Regőczy Szepi arról is felvilágosított szerzett, hogy több testvér nincs már in petto, egyszerre jobbnak gondolta magát.

— Nini, hisz ez pompás kis leány! Vak vagyok én, hogy nem látom. — S egy pillanat alatt anyai szépséget fedezett föl rajta, hogy tiz leánynak is elég lett volna.

— Barátom, ez egy kis Vénus a maga nemében. Tudod, Vénus, mielőtt még a földre leszállt. Csupa ártatlanság csupa naivság s Barátom, ez angyali gyerekek. Mennél jobban nézem, annál jobban megteszlek. Nem mutatnál be neki? — Szivesen, — viszonzá vállonva Frigyes.

S magában hozzá gondolta: — Legalább megszabadulok attól a fáradtságtól, hogy a saját hngomat keljen itt kisérgetnem s mulatattom. (Folyt. köv.)

